

Arrest

nr. 322 670 van 28 februari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 17 december 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 oktober 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 20 december 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 18 februari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 oktober 2024 wordt beslist een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: B. (..)

Voorna(a)m(en): J. W. (...)
Nationaliteit: Ghana
Geboortedatum: (...).1990
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwaam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van dd. 08.07.2020 ingediend in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 18.02.2021 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als wettelijk geregistreerde partner van de Britse onderdaan H., O. (...) (xxxxxxxxxx) met wie hij zich vestigde.

Uit het administratief dossier blijkt H., O. (...) is teruggekeerd naar Groot-Brittannië. Dit werd door betrokkene zelf gemeld aan de gemeente op 07.12.2023 en werd eerder bevestigd in een woonstcontrole die de gemeente uitvoerde op 02.10.2023 waarna een voorstel voor afvoering van ambtswege werd opgestart. Op 13.05.2024 werd H., O. (...) ook effectief afgevoerd van ambtswege.

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wegens vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 19.04.2024 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of betrokkene eventueel toch het verblijfsrecht verder kon blijven uitoefenen. De brief werd betrokkene betekend op 14.08.2024. Daarop legde betrokkene de volgende documenten voor:

- Attest OCMW (dd. 19.08.2024) waaruit blijkt dat betrokkene geen leefloon ontvangt.
- Loonfiches van betrokkene in het kader van een tewerkstelling bij G. C. L. (...) BVBA van de periode 02/2024 – 07/2024
- Fiche nr. 281.10 – jaar 2023 in het kader van een tewerkstelling bij G. C. L. (...) BVBA

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 28.08.2024 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft het uitzonderingsgeval voorzien in artikel 42quater, §2 van de wet van 15.12.1980 dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen minderjarige kinderen heeft die in het Rijk verblijven. Dit geval is dus niet op hem van toepassing.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam een eerste keer naar België op 21.08.2014 met een studentervisum voor België. Uit de in- en uitreisstempels van zijn paspoorten blijkt dat betrokkene op 29.10.2015 België verliet. Op 05.08.2016 werd betrokkene dan ook afgevoerd van ambtswege. Betrokkene keerde vervolgens pas terug naar de Schengenzone op 04.05.2018, vertrekkend vanuit Ghana. Op 24.08.2018 meldde betrokkene zich opnieuw in een Belgische gemeente om een aanvraag gezinshereniging in te dienen met een zekere O. C. B. (...). De aanvragen gezinshereniging in functie van O. C. B. (...) werden echter steeds geweigerd. Betrokkene bevond zich pas opnieuw in legaal verblijf naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 08.07.2020 in functie van H., O. (...) die destijds positief beoordeeld werd. Betrokkene verblijft sedert zijn terugkomst naar de Schengenzone in 2018 dus ongeveer zes jaar in de Schengenzone waarvan de laatste vier jaar legaal. Gezien zijn leeftijd van 34 jaar is dit al bij al een relatief korte periode in zijn leven. Uit verschillende feiten blijkt dat zijn verblijf in België er alleszins niet voor gezorgd heeft dat de verbondenheid met zijn land van herkomst verdwenen is. Zo hadden zowel O. C. B. (...) als O. H. (...), de twee personen in functie van wie hij eerder het verblijfsrecht heeft aangevraagd, Ghanese roots wat toch van enige continuïteit getuigt in de sociale en culturele verbondenheid met Ghana. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene in de voorbije jaren geregeld terugkeerde naar Ghana. Uit de visumaanvraag van S. K. (...), die op 29.03.2024 een visum heeft aangevraagd om zich als echtgenote bij betrokkene te vestigen in België, blijkt dat betrokkene en S. K. (...) elkaar leerden kennen te Ashiaman, Ghana in 2022. Betrokkene keerde een jaar later, begin 2023, opnieuw terug naar Ghana en vroeg er tijdens zijn bezoek S. K. (...) ten huwelijk. Recentelijk, in januari 2024, voltrok betrokkene dit huwelijk met S. K. (...), zowel traditioneel als wettelijk. Uit dit alles kan dan ook besloten worden dat betrokkene nog een zeer goede voeling heeft met de Ghanese samenleving wat betreft lokale gesproken talen (hij en zijn huidige echtgenote spreken Kasem en Engels met elkaar), cultuur, gewoontes, tradities en lokale gebruiken. Gezien het feit dat hij geregeld terugreisde naar Ghana en er begin 2024 nog een traditioneel en wettelijk huwelijk organiseerde, is het daarenboven ook redelijk te stellen dat hij nog familiale en vriendschappelijke banden heeft met mensen in Ghana. Betrokkene zelf voert in ieder geval geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Verder voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich vrijwillig geëngageerd zou hebben om het Nederlands te leren. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Gelet op het inmiddels enkele jaren in België verblijft, is het aannemelijk dat hij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zelf legt hij hieromtrent niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het dan ook redelijk te stellen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Wat betrokkene's gezinssituatie betreft, is het overduidelijk dat er geen sprake meer is van een gezinscel met de referentiepersoon. Niet alleen vertrok de referentiepersoon in 2023 definitief naar het Verenigd Koninkrijk, maar ook blijkt dat de referentiepersoon ondertussen een huwelijk in Ghana afgesloten heeft met S. K. (...). Betrokkene verblijft heden alleen op zijn adres en heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België. Betrokkene maakt geen gewag van een persoon in België met wie hij een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben. Integendeel, zijn gezinsbelangen bevinden zich momenteel klaarblijkelijk niet in België daar zijn Ghanese echtgenote op het moment van deze beslissing nog steeds in Ghana verblijft gezien er nog geen beslissing werd genomen m.b.t. de visumaanvraag van mevrouw K. (...). In die zin vormt zijn gezinssituatie in België dan ook geen beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Ten slotte blijkt uit de voorgelegde stukken dat betrokkene tewerkgesteld was bij G. C. L. (...) BVBA. Uit het administratief dossier blijkt na raadpleging van de databank van de sociale zekerheid DOLSIS dat deze tewerkstelling een einde heeft genomen op 30.09.2024. Evenwel blijkt uit diezelfde raadpleging dat betrokkene ondertussen sedert 10/10/2024 en dus slechts enkele dagen voor het nemen van deze beslissing opnieuw tewerkgesteld is onder de vorm van dagcontracten bij het uitzendkantoor Synergie NV. Niettegenstaande dat het zeer positief is dat hij in het verleden tewerkgesteld was en ook heden een nieuwe job heeft gezocht, moet vastgesteld worden dat zijn huidige economische situatie dus niet de meest stabiele is gezien hij nog maar zeer recentelijk tewerkgesteld is onder dagcontracten via uitzendarbeid. Eveneens kan men, gezien de korte duur van zijn tewerkstelling bij Synergie, stellen dat het verlies van betrokkene's verblijfsrecht slechts een beperkte impact zal hebben op het bedrijf waar betrokkene heden tewerkgesteld is. Er blijkt niet uit zijn dossier dat hij een knelpuntberoep zou uitoefenen waardoor mag verondersteld worden dat het uitzendkantoor relatief snel een vervanging zal kunnen vinden. Naast zijn tewerkstelling als werknemer blijkt uit het administratief dossier dat hij ook een zelfstandige activiteit in bijberoep uitvoert. In hoeverre betrokkene deze activiteit heden nog steeds uitoefent, is onduidelijk. Uit de documenten ingediend in het kader van de visumaanvraag van mevrouw K. (...) blijkt namelijk dat er alvast voor de laatste drie trimesters van 2023 geen BTW-aangifte werd gedaan. Betrokkene zelf voert alvast in het kader van het hoorrecht dat aan hem werd betekend op 14.08.2024 geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij deze zelfstandige activiteit nog steeds actief uitoefent of dat hij er een noemenswaardig stabiel en regelmatig inkomen uit zou verkrijgen. Indien betrokkene meent dat hij op basis van zijn tewerkstelling of zelfstandige activiteit een verblijfsrecht moet krijgen, dan staat het hem vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de reglementaire bepalingen. Deze beslissing belet hem dat niet. In het kader van onderhavige beslissing kan echter niet blijken dat zijn economische situatie van die aard is dat het een behoud van zijn verblijfsrecht rechtvaardigt gelet op het gebrek aan gezinsbanden met personen die in het Rijk verblijven, de relatief korte verblijfsduur in België, de verankerde bindingen die hij heeft met zijn land van oorsprong en de afwezigheid van elementen die wijzen op zijn integratie op sociaal en cultureel vlak.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Enig middel: schending van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel

Het voorwerp van onderhavig beroep is een beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie van 18 oktober 2024 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker, dat werd toegekend op basis van artikel 40bis e.v. van de Vreemdelingenwet.

De beslissing is gesteund op o.a. artikel 42quater, §1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater §1, derde lid van de Vreemdelingenwet stelt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”

-Er staat expliciet in artikel 42 quater § 1 van de Vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij bepaalde informatie heeft opgevraagd om artikel 42 quater laatste paragraaf van dit artikel te overwegen, doch verwerende partij maakt een onredelijke, onjuiste en onwettige beoordeling op basis van voorliggende gegevens.

-Voor wat betreft de economische situatie stelt verwerende partij echter dat de tewerkstelling van verzoeker niet afdoende is voor het behoud van zijn verblijfsrecht.

Dit is voor verzoeker niet duidelijk. Volgens artikel 42 quater §1, derde lid van de Vreemdelingenwet houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de economische situatie van de verzoeker.

Waarom hebben dagcontracten minder waarde dan andere vormen van werk? Verzoeker werkt en vervult een rol binnen een bedrijf. Waarom wordt zijn huidige bijdrage als ontoereikend gezien? Waarom wordt het ontbreken van langere tewerkstelling een diskwalificerend criterium?

Het argument dat zijn economische bijdrage beperkt is (door dagcontracten en geen knelpuntberoep) is subjectief. Het gaat er immers om dat verzoeker werkt en bijdraagt aan de samenleving, ongeacht de aard van de contracten. Uitzendarbeid is vaak een opstap naar vaste tewerkstelling. Verzoeker werkt. Hij is recent veranderd van werk. Dit toont aan dat hij actief bijdraagt aan de economie en zichzelf onderhoudt. Dit getuigt van initiatief en de bereidheid om in België te blijven werken. Zelfs met kortlopende contracten draagt de verzoeker bij aan de Belgische sociale zekerheid via loonheffingen en belastingen.

Volgens artikel 7 van de RL 2004/38/EG (Vrij verkeer van personen) moet economische activiteit meetellen voor verblijfsrechten, ongeacht of deze activiteit vast, tijdelijk of zelfstandig is:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven:

a) indien hij in het gastland werknemer of zelfstandige is,

b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandssysteem van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt,..”

Uit deze passage kan worden afgeleid dat iedere vorm van economische activiteit (inclusief tijdelijke arbeid of zelfstandige activiteit) recht geeft op verblijf zolang deze voldoende is om in het levensonderhoud te voorzien.

Artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet vermeldt dat humanitaire elementen moeten worden meegenomen. Het feit dat verzoeker werkt en zelfredzaam is, moet als humanitair element worden beschouwd dat rechtvaardigt dat zijn verblijfsrecht niet wordt beëindigd.

-Met betrekking tot de duur van het verblijf van de verzoeker, dat ook moet worden bekeken volgens 42 quater §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, wordt in beslissing gesteld dat verzoeker hier inmiddels enkele jaren verblijft.

Deze motivering is problematisch.

Het verblijf van verzoeker vanaf 2018 tot nu (bijna zes jaar) is substantieel en toont een duidelijke intentie om een leven op te bouwen in België. Het is niet redelijk om eerdere onderbrekingen vóór 2018 zwaar te laten wegen, zeker aangezien de verzoeker sindsdien geen ambtshalve afvoering heeft gehad en economisch actief is geweest. De verzoeker heeft in die periode gewerkt, belastingen betaald en geen beroep gedaan op sociale bijstand. Dit wijst op een actieve economische bijdrage en een zekere mate van sociale integratie. Ondanks de banden met Ghana, is het verblijf van verzoeker in België langdurig en gaat het gepaard met economische zelfstandigheid. (Ziolkowski en Szeja van het HvJ-EU)

-De laatste paragraaf van artikel 42 quater bepaalt dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dit zijn geen cumulatieve voorwaarden.

Verzoeker legt bewijzen van zijn economische situatie voor zoals hierboven beschreven en vermeld in de bestreden beslissing. Verzoeker werkt nog steeds.

Hij toont tevens aan dat hij reeds vele jaren in België verblijft. In de bestreden beslissing wordt niet voldoende rekening gehouden met dit lange verblijf.

Door te oordelen dat de tewerkstelling en het langdurig verblijf van de verzoeker niet kunnen worden aanvaard wordt in de bestreden beslissing artikel 42 quater, laatste lid van de Vreemdelingenwet geschonden.

De verwerende partij houdt geen rekening met de economische situatie en het langdurig verblijf van verzoeker zoals bepaald in artikel 42 quater in fine. De bestreden beslissing is onzorgvuldig tot stand gekomen en schendt het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 42 quater van de VW.

-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur stelt het volgende:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. ...”

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Er wordt geen rekening gehouden met de specifieke situatie van de verzoeker, meer bepaald met zijn lang verblijf en economische situatie. Verzoeker had hierover meer uitleg kunnen verschaffen.

De DVZ heeft een disproportionele beslissing genomen en het voordeel dat de verwerende partij uit de bestreden beslissing haalt is buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding en in het nadeel van verzoeker die zeer goed geïntegreerd is in onze Belgische maatschappij.

Er werd geen rekening gehouden met de situatie en de belangen van de verzoeker.

Wanneer verzoeker gehoord zou zijn geweest had hij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden. (in die zin: HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht.”

2.2. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De ingeroepen schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de relevante wetsbepaling, met name artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

“§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

7° de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn in de eerste graad bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, draagt niet meer de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige burger van de Unie;

8° de burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, die zij begeleid of vervoegd hebben, beschikt niet meer over voldoende bestaansmiddelen en/of een ziektekostenverzekering bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2.

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3.

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4.

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5.

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.5. *In casu* werd het verblijf van de verzoekende partij beëindigd op grond van artikel 42^{quater}, §1, 2° van de vreemdelingenwet omdat de Britse referentiepersoon vertrokken is uit België. Verzoekende partij betwist niet dat de Britse referentiepersoon niet meer in België verblijft.

Uit artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet volgt verder dat de verwerende partij bij het beëindigen van het verblijf rekening moet houden met de duur van het verblijf van de verzoekende partij in het Rijk, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van herkomst.

Zoals blijkt uit de gegeven motivering heeft de verwerende partij rekening gehouden met voormelde elementen. Verzoekende partij is het evenwel oneens met deze beoordeling.

2.6. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de verwerende partij wel degelijk afdoende rekening gehouden met de economische situatie van verzoekende partij. Zo erkent zij dat verzoekende partij in België gewerkt heeft en werkt, maar stelt zij vast dat de huidige tewerkstelling nog maar recent is en bestaat uit dagcontracten via uitzendarbeid. Dienaangaande oordeelt de verwerende partij dat, naast het feit dat het aldus niet gaat om een echt stabiele tewerkstelling, het recente karakter ervan ook toelaat te besluiten dat het verlies van het verblijfsrecht slechts een beperkte impact zal hebben op haar werkgever en dat evenmin blijkt dat verzoekende partij tewerk gesteld is in een knelpuntberoep zodat het uitzendkantoor snel vervanging kan vinden. Verder stelt de verwerende partij vast dat niet blijkt dat verzoekende partij daarnaast nog een zelfstandige activiteit uitoefent of dat zij uit dergelijke activiteit een noemenswaardig stabiel en regelmatig inkomen genereert. Deze vaststellingen omtrent haar economische activiteit laten samen met de vaststellingen omtrent het gebrek aan gezinsbanden met personen die in België verblijven, de relatief korte duur van verblijf in België, de verankerde bindingen die zij heeft met haar land van herkomst en de elementen die wijzen op de afwezigheid van sociale en culturele integratie toe te besluiten dat het niet inhumain is om het verblijfsrecht van verzoekende partij te beëindigen.

Verzoekende partij betwist zo niet dat zij ongeveer zes jaar in België verbleven heeft, waarvan vier jaar legaal. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat, wanneer dit verblijf afgewogen wordt tegenover het verblijf en de banden met het herkomstland, haar verblijf in België het treffen van de bestreden beslissing niet verhindert. Immers, verzoekende partij is ervan overtuigd dat zij omwille van haar verblijf van zes jaar en tewerkstelling in België recht heeft op de verderzetting van haar verblijf, maar zij gaat daarmee voorbij aan de concrete vaststellingen omtrent haar substantiële verblijf en nog steeds diepgaande banden met haar herkomstland. Zo betwist zij niet dat haar verblijf in België, gelet op haar leeftijd van 34 jaar, al bij al een relatief korte periode is in haar leven en dat dit haar niet verhinderd heeft om verbonden te blijven met haar land van herkomst, getuige daarvan het feit dat haar relaties steeds met personen met Ghanese roots betroffen en zij in 2022 in Ghana een Ghanese onderdaan leerde kennen waarmee zij in 2024 is gehuwd. De verwerende partij leidt hieruit niet onterecht noch kennelijk onredelijk af dat verzoekende partij *“nog een zeer goede voeling heeft met de Ghanese samenleving wat betreft lokaal gesproken talen (hij en zijn huidige echtgenote spreken Kasem en Engels met elkaar), cultuur, gewoontes, tradities en lokale gebruiken. Gezien het feit dat hij geregeld terugreisde naar Ghana en er begin 2024 nog een traditioneel en wettelijk huwelijk organiseerde, is het daarenboven ook redelijk te stellen dat hij nog familiale en vriendschappelijke banden heeft met mensen in Ghana.”* Haar betoog dat haar verblijf van zes jaar in België substantieel is, doet aan voorgaande niks af. Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij met dit verblijf rekening gehouden en kan uit de gegeven motivering niet blijken dat de verwerende partij wat betreft de verblijfsduur enig pertinent gegeven veronachtzaamd heeft of op kennelijk onredelijke wijze beoordeeld heeft.

Verzoekende partij betwist verder evenmin op concrete wijze dat niet blijkt dat zij zich vrijwillig geëngageerd zou hebben om Nederlands te leren. Verder aanvaardt de verwerende partij dat verzoekende partij gelet op haar verblijf in België een sociaal leven en kennissenkring heeft opgebouwd, maar zij stelt evenzeer vast dat verzoekende partij hieromtrent niks concreets heeft voorgelegd, zodat het evenmin kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij oordeelt dat: *“het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het dan ook redelijk te stellen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.”*

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij evenmin betwist dat zij in België geen beschermenswaardig gezinsleven meer heeft en dat haar gezinsbelangen zich momenteel in Ghana bevinden alwaar haar Ghanese echtgenote verblijft.

Zoals de verwerende partij tevens vaststelt en niet concreet betwist door verzoekende partij, zijn er ook geen leeftijdsgebonden of medische bezwaren tegen de beëindiging van het verblijfsrecht.

Zoals duidelijk blijkt zijn het het geheel van vaststellingen omtrent haar economische situatie, samen met de vaststellingen omtrent het gebrek aan gezinsbanden met personen die in België verblijven, de relatief korte duur van verblijf in België, de verankerde bindingen die zij heeft met haar land van herkomst en de afwezigheid van elementen die wijzen op afdoende sociale en culturele integratie die de beëindiging van het verblijfsrecht rechtvaardigen. Verzoekende partij spitst zich toe op één onderdeel van de gegeven motivering, met name het motief inzake de uitzendarbeid, maar de Raad benadrukt nogmaals dat de verwerende partij erkent dat de tewerkstelling van verzoekende partij een positief element is en dat de verwerende partij dit ook niet zonder meer van tafel veegt omdat het louter om uitzendarbeid gaat, maar dat, gelet op het geheel van de vaststellingen omtrent de elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken, het gegeven dat zij tewerkgesteld is niet toelaat te besluiten dat de beëindiging van haar verblijfsrecht inhumain is.

Uit haar verdere betoog blijkt dat verzoekende partij een ander oordeel is toegedaan dan de verwerende partij en meent dat de elementen die haar zaak kenmerken samen genomen doen getuigen van een integratie die het treffen van de bestreden beslissing in de weg staat. Zoals evenwel duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing ontkent de verwerende partij niet dat verzoekende partij enige mate van integratie kent in de Belgische samenleving. De Raad acht het evenwel geenszins kennelijk onredelijk dat, gelet op de elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken, met name dat verzoekende partij het merendeel van haar leven in Ghana heeft doorgebracht, zij aldaar nog zeer diepgaande banden heeft nu zij nog recent gehuwd is met een Ghanese onderdaan die in Ghana verblijft, zij geen leeftijdsgebonden of medische problematiek vertoont die een terugkeer in de weg staan, alsook dat er voorts geen bewijzen voorliggen van diepgaande integratie die het treffen van de bestreden beslissing verhinderen, de verwerende partij besluit tot een beëindiging van het verblijfsrecht.

De Raad benadrukt dat artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet een ruime appreciatiebevoegdheid inhoudt voor het bestuur. Het bestuur dient bij het nemen van dergelijke beslissing rekening te houden met de mate van integratie, met name of deze, al dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De omstandigheid dat er enige integratie is, houdt op zich niet in dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen en de wet preciseert niet welke mate van integratie daartoe wel vereist is. Het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om bij het onderzoek van de als dusdanig aangevoerde elementen van integratie te oordelen dat het feit tewerkgesteld te zijn *in casu*, gelet op de omstandigheden die haar zaak kenmerken, een beëindiging van het verblijfsrecht niet in de weg staat (cf. RvS nr. 238.711 van 29 juni 2017). Verzoekende partij maakt in het licht van de gegeven motivering niet aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen.

Waar verzoekende partij betoogt dat de in artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet voorziene elementen geen cumulatieve voorwaarden zijn en aldus lijkt te impliceren dat het voldoende is dat zij een economische integratie aantoon, wijst de Raad erop dat de in voormelde bepaling opgenomen elementen vooreerst geen “voorwaarden” betreffen, doch wel omstandigheden waarmee verwerende partij rekening houdt, indien zij voornemens is het verblijfsrecht te beëindigen omdat niet langer aan de verblijfsvoorwaarden is voldaan. Verder benadrukt de Raad de rechtspraak van de Raad van State, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij het geheel van de in artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet opgenomen omstandigheden in haar beoordeling dient te betrekken (cfr. RvS nr. 238.711 van 29 juni 2017). Verwerende partij moet met name nagaan of de mate van integratie “*al dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijf*”, hetgeen verwerende partij *in casu* heeft gedaan.

2.7. Waar verzoekende partij nog wijst op artikel 7 van de richtlijn 2004/38 (Burgerschapsrichtlijn) wijst de Raad erop dat artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van ondermeer artikel 12 van de Burgerschapsrichtlijn. Artikel 12, 1 van de Burgerschapsrichtlijn stelt duidelijk dat:

“Onverminderd het bepaalde in de tweede alinea, zijn het overlijden van een burger van de Unie of zijn vertrek uit het gastland niet van invloed op het verblijfsrecht van zijn familieleden die de nationaliteit van een lidstaat bezitten.

Alvorens het duurzame verblijfsrecht te verkrijgen, dienen de betrokkenen zelf aan de in artikel 7, lid 1, onder a), b), c) of d), genoemde voorwaarden te voldoen.” (eigen onderlijning).

Verzoekende partij is zelf geen burger van de Unie, aangezien zij de Ghanese nationaliteit heeft. Zij kan zich dus niet dienstig beroepen op artikel 7 a), b) of c) van de Burgerschapsrichtlijn. Door het vertrek van de Britse referentiepersoon uit het Rijk is zij ook geen familielid meer van een burger van de Unie die voldoet aan de voorwaarden onder a), b) of c) en die zij begeleidt of die zij vervoegt (artikel 7, d van de Burgerschapsrichtlijn).

2.8. Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C- 141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, § 67) zodat een particuliere vreemdeling zich niet rechtstreeks op deze bepaling kan beroepen. Het hoorrecht is echter tevens een algemeen beginsel van Unierecht dat kadert binnen de verplichting tot eerbiediging van de rechten van verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken. Dit moet gerespecteerd worden door de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen, die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C- 249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34, 40 HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45 en HvJ 11 december 2014, C-249/13).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50).

In het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853).

Samen met de verwerende partij dient de Raad vast te stellen dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 19 april 2024 werd uitgenodigd om alle dienstige elementen en stukken voor te leggen waarvan zij het nodig vindt dat de Dienst Vreemdelingenzaken er in het kader van het onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht kennis heeft teneinde haar situatie in België correct in te schatten. Verzoekende partij heeft deze uitnodiging op 14 augustus 2024 ontvangen en is hierop ingegaan door diverse documenten voor te leggen die ook in de bestreden beslissing worden besproken. De verwerende partij heeft met andere woorden het socio-economisch onderzoek en het onderzoek naar de uitzonderingsgronden verricht op grond van de informatie waarover zij beschikte en die haar door verzoekende partij werden overgemaakt. Verzoekende partij kan dan ook niet op dienstige wijze aanvoeren dat zij niet werd gehoord of dat de verwerende partij met enig nuttig aan haar voorgelegd element geen rekening heeft gehouden.

Het is *in casu* duidelijk dat het hoorrecht als beginsel van het unierecht in het licht van de rechten van verdediging werd gerespecteerd nu verzoekende partij uitdrukkelijk schriftelijk de mogelijkheid werd gegeven voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing haar situatie, zoals haar verblijf en economische situatie, toe te lichten.

2.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER